

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **Bc. Z. M.**, zastoupeného JUDr. Stanislavem Lžičařem, daňovým poradcem se sídlem kanceláře 3 LSA, a.s., Holečkova 31, Praha 5, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 19.10.2010 č.j. 3670/10-1101-802540, ve věci daně z příjmů fyzických osob,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 387,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (jehož působnost přešla s účinností od 1.1.2013 na žalovaného – dále jen žalovaný), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Šumperku (dále jen správce daně) ze

dne 7.12.2009 č.j. 110581/09/398911807708 – dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006.

U žalobce proběhla daňová kontrola, jejímž závěrem bylo, že podle správce daně šlo v dané věci o technické zhodnocení, kdežto podle žalobce o opravu majetku. Žalobce namítá :

- 1) s poukazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp.zn. 59 Ca 136/2003, že splnil svou důkazní povinnost a prokázal, že se jednalo o opravy (faktury, vyjádření pana M.), naopak správce daně nesplnil svou důkazní povinnost, když nezjistil dostatečně skutkový stav před a po stavebním zásahu;
- 2) že v rozhodnutí žalovaného nebyl přesně vymezen majetek, kterého se zásah týkal. Ust. § 33 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v rozhodujícím znění (dále jen ZDP), se váže k majetku jako celku – pokud byl zásah u prodejny jen do její části, je otázkou, zda se změnilo využití majetku jako celku.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvádí:

- 1) žalobce neunesl důkazní břemeno. Bylo povinností žalobce, nikoli správce daně, aby prokázal stav nemovitosti před zahájením stavebních úprav ;
- 2) ve skutečnosti to byl žalobce, kdo deklaroval vymezení stavebních zásahů.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobci byly v roce 2005 povoleny stavební úpravy objektu „masny“ pro zřízení víceúčelového domu s prodejnou šroubů. Kolaudačním rozhodnutím z roku 2006 bylo povoleno užívání víceúčelového domu s prodejnou průmyslového a spotřebního zboží. Při daňové kontrole žalobce uvedl, že posledním známým uživatelem budovy před ním byl Masný průmysl Šumperk, jednalo se o objekt s kanceláři a jídelnou pro zaměstnance. Žalobce předložil písemné vyjádření J. M. o tom, že jídelna byla využívána současně jako prodejna masných výrobků. Správce daně získal od stavebního úřadu technickou dokumentaci prací žalobce i původní dokumentaci objektu : v roce 1889 šlo o rodinnou vilku, v době Masného průmyslu tam byly kanceláře, sklady, místnost ředitele, laboratoř a jídelna. Žalobce instaloval – zcela nově – vstup do prodejny (prosklené automaticky otevíratelné dveře), místo oken výklady, ze dvora nově lamelová vrata, přizpůsobil rozvody plynu, tepla, elektřiny. Správce vyslechl za účasti zástupce žalobce 2 svědkyně – bývalou sekretářku a bývalou hlavní účetní Masného průmyslu. Obě svědkyně shodně uvedly, že v jídelně se prodávalo maso jen zaměstnancům, na jméno, nikdo cizí nesměl přes vrátnici, nemohlo dojít k výdeji někomu cizímu. Také ze sdělení krajské veterinární správy vyplynulo, že nemá informace o tom, že by kdykoli před rokem 2005 byla v budově prodejna masných výrobků sloužící veřejnosti. Správce daně provedl místní šetření, ve spise je fotodokumentace stavu po zásahu i fotografie doložené žalobcem ke stavu před zásahem. Kromě prodejny šlo dále o parkovací plochu. Žalobce tvrdil, že se vždy jednalo o zpevněnou plochu využívanou k parkování nebo jako přístup k objektu a že žalobce jen obnovoval jeho kvalitu. Správce daně zjistil, že dříve tam nebylo parkoviště, ale vrátnice, přístřešek na kola a zeleň. Správce daně získal doklady od dodavatele zpevněných ploch Ing. J., podle nichž byly žalobci účtovány mj. výkopové

práce bagrem a odvážení zeminy v rozsahu 13 jízd vozidlem Tatra. Z fotodokumentace je patrné, že na místě je nyní parkoviště se zámkovou dlažbou.

Krajský soud nezpochybňuje žalobcem zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp.zn. 59 Ca 136/2003, ale uvádí, že v něm se jednalo o skutkově (a tudíž i právně) odlišnou situaci, kdy správní orgány nehodnotily veškeré důkazy předložené daňovým subjektem. Krajský soud považuje za mnohem přílehavější pro nyní posuzovaný případ rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) č.j. 5 Afs 44/2008-57, podle jehož závěrů je povinností daňového subjektu prokázat, že se jednalo o opravu a nikoli o technické zhodnocení, tedy prokázat, jaký byl stav objektu před a po provedení stavebních prací. Teprve pokud daňový subjekt splní tuto povinnost, může dojít k přenosu důkazního břemene na správce daně – teprve potom by správce daně prokazoval oprávněnost svých pochybností o správnosti údajů daňového subjektu.

V daném případě správce daně shromáždil v řízení dostatek podkladů pro závěr, že se jednalo o technické zhodnocení, nikoli o prostou opravu majetku žalobce. Především byl vyjasněn stav budovy v době před započatím úprav, a to pomocí zejména písemných dokladů od stavebního úřadu a výsledkem svědků – bývalých pracovníků Masného průmyslu. Bylo jednoznačně vyvráceno tvrzení žalobce o tom, že budova sloužila i dříve jako prodejna, resp. písemné vyjádření J. M. bylo korigováno a vysvětleno pomocí dvou pamětníků tehdejších poměrů. Pokud se v budově uskutečňoval prodej masa, jednalo se pouze o vnitropodnikovou, doplňkovou záležitost, bez přístupu veřejnosti, budova měla kancelářský charakter. Následné úpravy provedené žalobcem tento charakter zcela změnily : budova se otevřela veřejnosti a proměnila v prodejnu s charakteristickými znaky (výkladní skříň, automaticky otevíratelný vstup). Stejně tak je změna kvality i parametrů patrna u přilehlé plochy, která byla vybagrována do hloubky a přeměněna v parkovací plochu se zámkovou dlažbou. Soud se proto ztotožňuje s rozsáhlou, precizní a přílehavou argumentací žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí a pro stručnost na ni dále odkazuje. Žalobní námitka 1) je tedy nedůvodná.

Z obsahu správních spisů soud dále zjistil, že v celém průběhu daňové kontroly, ve zprávě o kontrole a taktéž v napadeném rozhodnutí je majetek, jehož se týkal stavební zásah, dostatečně konkretizován, a to jak tvrzeními žalobce, tak i vyplývá z podkladů shromážděných správcem daně, zejména z písemností stavebního úřadu. K této problematice považuje soud za vhodné zmínit také rozsudek NSS č.j. 8 Afs 4/2012-39, z něhož vyplývá, že pro určení, zda došlo k rekonstrukci majetku, je třeba posoudit změnu technických parametrů ve vztahu k celku, nemusí však dojít ke změně technických parametrů u 100% daného majetku. Změna technických parametrů musí ovšem představovat dostatečně závažný zásah do majetku. Podle krajského soudu, jak již bylo uvedeno výše u 1) žalobní námitky, se v případě žalobce jedná o dostatečně závažný zásah do majetku, jímž se změnilo využití majetku jako celku. Žalobní námitka 2) je také nedůvodná.

Soud proto žalobu v souladu s § 78 odst.7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalovaný byl v řízení plně procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalobci právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalovaného tvoří jízdné vlakem a místní

hromadnou dopravou z Brna do Ostravy a zpět ve výši 321,- Kč a stravné ve výši 66,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalobci povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 25. září 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu